

Já, slastbot

Profil smazán

Martin
Kolářek

Martin Koláček

Já, Slastbot

Profil smazán

Copyright

Autor: Martin Koláček

Vydalo nakladatelství: Martin Koláček - E-knihy jedou

Rok vydání: 2013

Vydání první

ISBN

978-80-87856-03-1 (epub)

978-80-87856-04-8 (mobi)

978-80-87856-05-5 (pdf)

Obsah

1.	V betonovém ráji	5
2.	Válečná zóna.....	11
3.	Eli Rea.....	17
4.	Záchytnou šachtou	23
5.	Slasthotel.....	29
6.	V nahrávacím centru	34
7.	Souboj mezi troskami	38
8.	Druhá etapa	46
9.	Megahrob.....	50
10.	Velký šéf ve Velké řiti	61
11.	Svědkové modrého světla	65
12.	Mezi dobrem a zlem.....	70

1. V betonovém ráji

Lerm se probral z bezvědomí právě ve chvíli, kdy se v kokpitu stíhačky řítí k zemi. Nebyl si schopen vzpomenout, jak se tam dostal, ani co tam, proboha, dělá, natož jak se řídí stíhačka. V záchvatu sebezáchovy začal mlátit rukama kolem sebe a pokusil se zmáčknout, vytáhnout, či utrhnout cokoli, co barvou či tvarem indikovalo nějakou funkci. Letadlo o kus poskočilo, ale pokračovalo dál nezměněnou rychlostí. Země byla už jen pár sekund od něj, ačkoliv Lermovi v tu chvíli připadala každá z nich jako hodina. Kde byl ten celý život, co má člověku s blízkostí smrti probíhat před očima? Nebo aspoň nějaká jeho část? Cokoli! Ať se během svého zběsilého útoku na interiér stíhačky snažil vzpomenout na cokoli ze své minulosti, jeho paměť neposlala žádnou odezvu. Už jen pár set metrů... čtyři sta, tři sta, dvě stě. Lerm v hrůze zavřel oči a instinktivně se chytil držadla, které předtím ve svém nekoordinovaném snažení uvolnil. Sto metrů, padesát, poslední sekunda života...

Do uší jej udeřil hluk nárazu a následného výbuchu. Slyšel, jak se rozžhavené železo vydalo na svůj krátký let proti gravitaci, aby dopadlo mezi zuhelnatělé trosky. Ale on letěl dál. Otevřel oči. Připoután k sedadlu, svištěl vzduchem zpět vzhůru, nechávajíc vybuchující stíhačku za sebou. V ruce stále křečovitě svíral páku katapultu. V bezpečné výšce se otevřel padák a Lerm začal pomalu klesat k zemi. Rozesmál se. Právě přežil vlastní smrt.

Přistál poblíž nevzhledné betonové struktury na kraji velkého města. Slunce páliło jako smyslů zbavené. Vítr, který se mu před chvíli proháněl kolem těla, byl odblokován masou rozžhaveného betonu, zatímco sluneční paprsky nikoliv. Lerma napadlo, že už asi ví, jak se cítí humr, když ho hodí do vařící vody. Zarazil se. To byla víceméně vzpomínka. Ano, pamatoval si na velký smaltový hrnec a humra, který se v něm zkroutil. Ale to bylo všechno. Kde a kdy to bylo, netušil. Povzdechl si, vysoukal se z padáku a vyrazil hledat nejbližší stín. Musel obejít téměř celou budovu, než se mu to podařilo. Sedl si do stínu onoho dávno opuštěného bunkru a snažil se ve svých vyprahlých ústech najít aspoň trochu slin, kterými by zahasil žízeň.

Kdyby tak věděl, kde je! Když ví, že potřebuje vodu, snad by také mohl vědět, kde ji získat. Kde se dá na rozpáleném předměstí sehnat voda? No tak, mozku, snaž se!

Nemělo to smysl. Jediné, co si pamatoval, bylo, že se jmenuje Lerm, a i o tom se dalo celkem s úspěchem pochybovat. Uměl mluvit, ačkoliv měl jisté tušení, že ne všichni mluví stejně, jako on. Věděl, že je člověk, a že když se nedostane k vodě, časem umře. Pak už jeho paměť obsahovala jen pár základních informací, jako například, že před močením je dobré sundat si kalhoty. Povzdechl si a znovu se postavil. Chvíli myslel, že omdlí, ale dokázal se udržet při vědomí a ve vzpřímené poloze. Vypravil se dál ve stínu budovy a doufal v zázrak.

Po půl hodině cesty konečně dorazil k něčemu, co vypadalo jako obývané stavení, i když ošklivě zanedbané. Před stavením seděl nějaký muž. Když Lerma uviděl, nadšeně vyskočil, podal mu ruku a políbil jej. Lerm vyděšeně poodskočil. Ne snad proto, že by pro něj byl polibek od jiného muže tak nepřijatelný, ale proto, že ten dotek nebyl... no... lidský. Ruka i ústa byly chladné a jakoby lehce houbovitého charakteru. Lerm nevěděl, jak má vypadat lidský dotek, ale cítil, že tohle nebylo v pořádku. Dotkl se prsty vlastních úst. Byly výrazně teplejší a pevnější.

„Co se děje?“ zeptal se muž.

Lerm na něj jen vyděšeně zíral. Znovu a znovu si vybavoval ony dotyky a pořád nemohl pochopit, co se stalo.

„Co se děje?“ zeptal se ho muž znovu.

„Ten dotyk...“ hlesl Lerm a znovu si přejel prstem po rtech.

„Co je s ním?“

„Ta kůže je divná.“

Muž se zatvářil uraženě: „No jo, tak pán je Garddonn, že? Neměli byste být lepší, než my, co?“

„Cože?“

„Arogance by vás měla srazit na serveru dolů, ne?“

„Cože?“ trval na svém Lerm, „podívejte, já vůbec netuším, co je to Garddonn, ale vaše kůže není normální. Jakoby nebyla lidská.“

„No jistě, že není. To ta vaše taky ne.“

„Ale ano, samozřejmě, že je.“

„No jasně,“ ušklíbl se muž, „skoro byste nepoznali rozdíl, co?“

Lerm pochopil, že tady s rozumnou debatou neuspěje. Ten člověk byl nejspíš blázen. Vzpomínka na dotyk se pomalu vytrácela a Lerm dospěl k závěru, že byl zřejmě jen příliš zmatený a rozpálený sluncem, takže zareagoval nepatřičně. Rozhodl se proto, že nebude ztrácet čas a půjde rovnou k tomu, co ho nejvíc trápilo: „Prosím vás, kde bych našel něco k pití?“

„Ha, prý pití, takže tak se říká doplňování tekutin, jo?“

„No...“ na tohle nemělo cenu odpovídat.

„Jontové mixy najdete v centru, jako vždycky.“

„V jakém centru?“

„No v centru výživy, přece! Co s vámi je?!“

„Jak se k němu dostanu?“ ignoroval otázku Lerm.

„Po silnici a pak vlevo...“ muž se náhle zarazil, „to je divný stimulátor, co máte na sobě.“

„Stimulátor?“

„No, pachový stimulátor. Co je to za značku?“

Lerm nevěděl, jestli se smát, nebo zuřit. Takhle originálně jej ještě nikdo neurazil. „Sakra, v tomhle vedru je snad normální, že se člověk zpotí, ne?!“

Muž se zarazil a jeho výraz se změnil. Jeho oči se zaleskly strachy. „Chcete říct... že jste fakt živý?“

„Vypadám mrtvě?“

„No ne, myslím jako, fakt člověk?“

„No jasně, že jsem, člověk! Co jste si, sakra, myslel?!“

„Z Měsíce?“

„Co?“

„Přišel jste z Měsíce?“

„Co?“ opakoval Lerm. Připadal si hloupě, ale nevěděl, co odpovědět.

„No, tak tedy vítejte u nás na Zemi,“ soukal ze sebe muž neochotně, „úřad pro dávky máte v centru. Jo, a replikátory. A teda, jontový mix raději nepijte, to by vás zabilo. A to bychom neradi, že... teda aspoň vy určitě ne. Jsem rád, že jsem vám mohl zodpovědět vaše otázky, na úřadu vám řeknou víc.“ A s tím zmizel v domě.

Lerm před domem ještě chvíli postával. „Blázen,“ pomyslel si a pokračoval v cestě po silnici, kam ho podivín poslal. Ačkoliv si nebyl jistý, jestli to jeho problém vyřeší, protože vlastně nezjistil nic víc, než že je tím směrem jakési centrum výživy, v němž mají jakýsi jontový mix, který ale on pít stejně nesmí, protože jontový mix je pro něj smrtelný.

Domů přibývalo a stejně tak i obyvatelstva. Na první pohled celkem běžná lidská společnost. Lidé chodící sem a tam po ulici, od domu k domu, rozvalující se na slunci i odpočívající ve stínu. Jedna věc na nich však byla zvláštní. Prakticky všichni byli v párech a prakticky všichni se... no... prostě se k sobě „měli“. Ať to byl pár smíšený nebo stejného pohlaví, všichni se drželi za ruce, líbali, hladili. Vypadalo to jako jakýsi bizardní pokus o milenecký ráj, který se ovšem místo na rozkvetlé louce odehrával v depresivním betonovém městě. Někteří lidé byli i sami, a ti měli ve zvyku políbit každého, kdo s nimi držel aspoň chvíli oční kontakt. Lerm se samozřejmě díky skutečnosti, že chodil po ulici sám, stal objektem zdravení a líbání, někdy příjemného, jindy velmi nepříjemného. Rychle se naučil udržet oční kontakt s pěknými ženami a odmítat kontakt s ostatními. Jenže ani polibky od pěkných žen nebyly vždy to pravé. Většina z nich byla chladná a houbovitá, jako od onoho muže, kterého potkal jako prvního. V Lermově hrudníku se uhnízdlilo ošklivé napětí, které mu komplikovalo dýchání.

Po necelé hodině cesty Lerma udeřil do očí neonový nápis nad dveřmi do domu, z něhož zněla hlasitá hudba. V hlavě se mu vybavila spojitost s podáváním nápojů, ačkoliv opět netušil, kde k takovému spojení přišel. Nicméně, vstoupil dovnitř.

Ve ztemnělé putyce sedělo na baru několik párů, které se k sobě měly. Na pódiu opodál se svíjelo klubko postav. Lerm si nebyl vůbec jistý, zda se jednalo o tanec, nebo o soulož. Nejspíš něco mezi. Za barem stál osamocený barman a naléval světle modrou tekutinu do sklenice. Když Lerma uviděl, přišoural se k němu a, jako první, jej nepolíbil. Což Lerma velmi potěšilo.

„Tak co si dáte?“ zeptal se místo toho dunivým hlasem.

„Něco k pití,“ odpověděl Lerm, který se ještě nevzpamatoval ze svého štěstí, že nebyl políben.

„Jonták v pohodě?“ zeptal se barman a položil před něj sklenici, kterou právě naplnil. Světle modrá tekutina poněkud nepřírozeně lámala světlo diskotéky.

„Jasně, teda jestli mě to, jakožto člověka, nezabije,“ zasmál se Lerm, „byste nevěřil, jsem teď potkal...“

„Člověk?“ přerušil ho barman, „no tak to vás samozřejmě zabije.“

„Co? A pro koho to teda máte? Pro bernardýny?“ žertoval dál Lerm a přihnul si sklenici k ústům.

„No, ne, pro boty, samozřejmě.“

„Jaký boty?“ Lerm odtáhl skleničku trochu dál od úst. Pach tekutiny v něm vyvolal lehkou nevolnost, připomínal prostředek na mytí nádobí.

„Pro slastboty, přece. Odkud jste? Z Měsíce?“

„No...“ Lerm znejistěl.

„Vypadáte dost zmateně, člověče. Co se vám stalo?“

„Já...“ Lerm na něj koukal a nevěděl, co dělat. Všechno to bylo absurdní, „...nějak jsem ztratil paměť,“ přiznal nakonec.

„Jo ták. Tak to byste si měl zajít do nahrávacího střediska, třeba tam někde vaši paměť budou mít.“

Byl to vtip? Urážka? Ale barman se nesmál. Vypadal, jako by to myslel vážně. Sebral mu z ruky jontový mix a místo toho mu nalil cosi, co opravdu vypadalo jako voda. Lerm neprotestoval, měl strašnou žízeň. Ano, byla to voda a její dotyk na jazyku byl jako ponoření do moře po roce na poušti.

„Ještě jednu?“ zeptal se barman.

„No jo,“ náhle mu ale něco došlo, „jenže já nevím, kolik mám u sebe peněz.“

„Člověče, vy jste fakt zmatenej. Tady jste na Zemi! Héééj, Hrábo!“ zakřičel náhle někam k pódiu. Dvě mužské postavy, které spolu, prakticky nahé, tančily na pódiu, se otočily k barmanovi.

„Co je?“ zakřičela jedna z nich.

„Pojď sem, Hrábo, je tady jeden z tvejch!“

„Mejch? To jako že ti přišel do baru mravenečník?“

„Ale ne z tvejch oblíbených zvířat, ty magore! Jeden živej!“

Muž oslovený „Hrábo“ se rychlostí blesku přihnul a zíral na Lerma. Jeho milenec se přiloudal za ním. Ani jeden z nich ho nepolíbil.

„Ty seš fakt člověk?“ zeptal se ho.

„No jo,“ odvětil místo něj barman, „sem ho teďka viděl, jak chlemtá tu vaši bílou srajdou.“

„Bílá srajda je cement, Korněji,“ odvětil nenaloženě Hrába, zřejmě navazující na nějaký dávný spor, „voda je průhledná!“

„Jasně, pro mě za mě si pijte třeba cement.“

Hrába si povzdchl, chytil Lerma za ramena a vedl ho ke stolu. Lermovi nebyla zvláště příjemná blízkost jeho nahého těla, ale začínal pomalu chápat, že tohle nejsou blázni, a že opravdu potřebuje informace.

Lerm s Hrábou si sedli ke stolu, zatímco Hrábův milenec zůstal stát opodál s velmi smutným výrazem na tváři.

„Ahoj, já jsem Hrába,“ řekl muž, který se ho ujal, podal mu ruku a políbil jej.

„Lerm.“

„Nazdar, Lerm...“ vtom si všimnul svého milence, stojícího opodál, „je, promiň, ještě něco musím vyřešit. Hej! Mulene, pojď sem, miláčku!“

Mulen se, poněkud neochotně, přiblížil.

„Co je s tebou?“ zeptal se ho Hrába.

„No... já předpokládám, že když teď máš k sobě do páru člověka, tak už mě nebudeš chtít...“

Hrába vstal a objal Mulena, jehož odhalený penis lehce ztvrdnul.

„To je přece blbost,“ zašeptal mu Hrába, takže to stěží slyšel i Lerm, sedící hned vedle, „já tě přece miluju a chci být s tebou, ať se děje cokoliv.“

„Vážně?“ Mulen vypadal, že se rozpláče štěstím.

„No jasně. My dva patříme k sobě. Jenom plním svoji společenskou povinnost. Musíme se postarat o hosta, tak si pojď sednout.“

Zatímco Lerm neklidně přemýšlel, co Hrába myslel tím „postarat se o hosta“, Mulen políbil Lerma a sednul si k jejich stolku. Nutno říct, že polibek obou byl normální, lidský.

„Tak co, jak ses sem dostal?“ zeptal se Hrába.

„Abych řekl pravdu, tak nevím,“ odvětil Lerm.

„Nevíš? To je dost divný, ne? Odkud jsi? Z Měsíce?“

„Proč si všichni myslíš, že jsem z Měsíce?“
„Většina lidí je z Měsíce. Moji rodiče byli taky odtamtud. Máš štěstí, žeš přišel zrovna sem. Většina barmanů nerada pouští lidi do lokálu. Ale tadyhle Korněj je pohodář. Vid', Korněji?“ zamával na barmana, který to pochopil jako objednávku a začal nalévat sklenice.
„Tak odkud seš?“
„Já nevím,“ odpověděl Lerm, „nic si nepamatuju.“
„Nic? To je divný. Teda, dneska se šuká s pamětí hrozně. Ale vůbec nic?“
„Nic. Probral jsem se v kokpitu stíhačky.“
„Pst!“ zasykl překvapivě Hrába, „tak tohle, příteli, nikde neříkej.“
„Cože? Proč?“
„Protože jediní lidi, co maj stíhačky, jsou teroristi z Měsíce!“
„Jaký teroristi?“
„Kreténi, co zabíjej slastboty, buď pod záminkou, že bojujou proti řádu, nebo prostě proto, že jsou debilní a myslíš si, že lidi jsou něco víc.“
„Jakýmu řádu?“
„Filtrování profilů.“
„Tomu vůbec nerozumím.“
„Já taky moc ne,“ přiznal se Hrába, „to vědej akorát slastboti. To je jedno. Tak říkáš, že si nic nepamatuješ?“
„Vůbec. Myslíš, že jsem byl terorista?“
„Je to dost dobře možný.“
„A co by mi udělali, kdyby to někdo zjistil?“
„Tak slastboti asi nic, ti jsou děsně mírumilovný. Má to něco do činění s tím filtrováním.“
„Hrábuško,“ zašeptal Mulen, „o tomhle bys mluvit neměl.“
„No jo, promiň,“ odvětil Hrába stejně potichu.
„Já bych řekl, že by bylo nejlepší,“ převzal iniciativu Mulen, „kdyby si Lerm zašel do nahrávacího centra...“
„Ne, to není dobrej nápad,“ přerušil svého partnera rezolutně Hrába, „aspoň ne, dokud nemá o naší společnosti víc informací.“
„Proč?“
Mezitím se k nim přišoural Korněj a položil na stůl dvě sklenice vody a jednu jontového mixu. Mulen vzal do ruky jontový mix a nalil si jej do úst.
„Abys rozuměl,“ zareagoval Hrába, „Mulen je taky slastbot...“
„No dovol!“ ohradil se Mulen.
„No jo, promiň, samozřejmě, to je vidět na první pohled, Mulen je Garddonn.“
„Gard... co?“
„Ty vážně ani nevíš, co je to Garddonn?“
„Já vážně nevím vůbec nic.“
„Garddonn je vyspělá forma slastbota. Kůže z ušlechtilé pěny, lité za sucha, s velkou schopností metamorfovat.“
„To jakože je uměle vyrobenej?“
„No jasně! Cos myslel?“
„Takže jsou to roboti?“
„Jasně. Slastboti. Tedy roboti vyrobení pro slast. Z továrny jdou buď už se staženou osobností, nebo si je můžeš pořídit domů prázdný a osobnost jim vybrat z miliónů profilů, co jsou na netu.“
„Takže tady Mulena sis vybral?“

„Ne, muj Mulínek...“ Lerm zadusil smích, „byl vyrobenej už s osobností. Musel jsem ho poznávat, pochopit. Možná proto jsem se do něj tak zamiloval...“ Hrába políbil svého přítele.

„A...“ Lerm si nebyl jist, jak moc osobní otázky může pokládat, „...tys byl už předtím gay?“

„Gay?“ zeptal se Mulen překvapeně.

„Tak se mezi lidmi říká mužům, co spí s muži,“ vysvětlil Hrába svému příteli, a pak se otočil zpět k Lermovi, „já nejsem gay. Neřekl jsem ti, že je Mulen Garddonn?“

„No a?“ nechápal Lerm.

„Ukaž mu,“ vybídl Hrába svého přítele. Mulen se postavil tak, že mu Lerm koukal přímo do rozkroku, a pak se jeho fyzická podoba začala měnit. Většina těla zůstala téměř stejná, ale teď před Lermem stála zcela nepochybně žena.

„Ale já ho mám radši jako kluka,“ odpověděl Hrába, zatímco se zájmem sledoval Muleniny pohlavní orgány, „jenže teď to bude pár hodin trvat, než se bude moct zase vrátit zpátky.“

2. Válečná zóna

Hrába a Mulen byli velmi přátelští a dokonce nabídli Lermovi, aby zatím bydlel s nimi, než se rozkouká a najde si něco vlastního. Lerm vděčně přijal nabízený pokoj v jejich bytě, protože představa, že je v naprosto neznámém světě na ulici, jej dost děsila. Musel sice čas od času přihlížet intimnostem obou milenců, protože ne vždy byla možnost zalézt do pokoje a jeho hostitelé se ani v nejmenším nestyděli, ale byla to jen malá daň za poskytnuté útočiště. Ostatně, jak Lerm postupně začínal chápat, intimnosti na veřejnosti nebyly v této společnosti vnímané nijak negativně, ani osobami, které je prováděly, ani těmi kolem. A tak i Lerm postupně ztrácel onen nepříjemný pocit ze zasahování do cizího soukromí, který jej trápil ze začátku. „Zejtra zas budu muset jít ke staré Rostaně,“ povzdechl si jednoho večera u společného jídla Hrába.

„Už zas?“ zavrtěl hlavou Mulen, „to je děsné, ta ženská je fanatička.“

„To mi povídej. Ta šůruje celej byt každej tejděn aspoň třikrát.“

„Hm, tak to se asi ještě snaží neobtěžovat, co? Když tě potřebuje jenom dvakrát do měsíce.“

„Kdo to je a proč tě potřebuje?“ zeptal se Lerm.

Hrába, zvyklý z posledních dnů na neustálé otázky, které zvládal s trpělivostí rodiče, jehož dítě právě začalo mluvit, odpověděl: „Jedna slastbotka. Už jí pomalu dochází životnost, žije sama a má nějaký zvláštní profil, kterej si myslí, že jestli umře v bytě, ve kterým je nepořádek, tak ji budou všichni pomlouvat.“

Lerm už během těch pár dní znal vyjádření „mít profil“, které znamenalo osobnost slastbota, a stejně tak jej už nepřekvapovaly obraty jako „dochází jí životnost“. Slastbot byl v podstatě jen jakási schrána, do níž byl nahrán profil z internetu, a když slastbot umřel, profil byl na síti znovu zveřejněn, a tedy připraven pro další použití. Vnímání smrti bylo proto u slastbotů poněkud jiné, než u lidí.

„No fajn,“ pokračoval Lerm, „ale proč tam máš jít ty?“

„Umejt jí okna.“

„Okna? Proč zrovna ty?“

„Je to moje práce, ne? Myju okna.“

„Práce? Myslel jsem, že všechno, co potřebujete, máte z replikátoru.“ Opravdu to tak vypadalo. Potřebovali jste jídlo či pití? Prostě jste si vybrali z menu replikátoru. Chtěli jste koště? Replikátor vám jej vytvořil. A ostatně, na co koště, když jste si mohli v menu vybrat některý z mnoha designů robotického vysavače? Prakticky veškeré životní potřeby replikátor zajistil. A když ne, pak vytvořit něco, co toho schopno bylo. Kromě lásky, samozřejmě. Slastbota jste si museli objednat v továrně.

„To sice jo,“ odvětil Hrába, „ale jsou potřeba nějaký ty udržovací věci. Každý dělá něco. Korněj dělá barmana, Mulen vymýšlí společenský hry, já myju okna. Lidi často myjou okna.“

„Vážně? Mulene, ty vymýšlíš hry?“

„No jo,“ odpověděl s úsměvem Mulen, „všichni si rádi hrají.“

„A... jak jako je vymýšlíš?“

„No, já nevím... normálně. Prostě mě napadne, že by mohlo být zajímavé hrát si v kolektivu na skokany na Měsíci, a tak vymyslím pravidla, zadám do repikátoru propriety, ale s tím mi obvykle někdo pomáhá, to moc neumím...“

„Já myslel... promiň, Mulene, doufám, že tě tím neurazím, jen... jak to, že robot dělá kreativní práci, zatímco člověk myje okna?“

„Lerme,“ ozval se Hrába, zřejmě rozhodnutý hájit svého přítele, ačkoliv ten nevypadal, že by se ho Lermova otázka jakkoliv dotkla, „ty to pořád nechápeš! Mulen není žádný robot! Má osobnost, stejně, jako člověk.“

„Jasně, já vím, fakt se omlouvám, jen jsem myslel... jak jsi včera říkal, že je mozek slastbotů postavený jinak, než lidskej, že některý věci, co umí jedni, ti druhí neumí.“

„Jo, přesně tak, ale to se netýká osobnosti, kreativity, a tak. Spíš jako nervový činnosti. Koordinace jemných pohybů. Vyhodnocení některých situací. Třeba to mytí oken.“

„Proč mytí oken?“ divil se Lerm.

„Slastbot pořádně okno neumyje, je to pro mozek děsně náročný.“

„No promiň, ale co je náročný na tom, drhnout povrch hadrem?“

„Říkám pořádně. Umejt okno tak, aby na něm nebyly šmouhy.“

„I tak...“

„Uvědom si, jak strašně moc informací nervové soustavy musí mozek při téhle činnosti zpracovávat. Máš povrch, kterej je křehkej, takže nesmíš moc tlačit, ale zároveň musíš tlačit, protože jinak ho neumyješ. Obzvlášť při leštění. A šmouhy můžou být z obou stran, některé můžeš vzít na sucho, některé musíš namočit. A všechno je to koordinace impulzů z hmatu a zraku. Slastbot prostě v životě neumyje okno pořádně.“

„No dobře, ale není to podřadná práce?“

„Trochu. Ale my jsme přistěhovalci ve slastbotí společnosti, takže si nemůžeme moc vymýšlet. Děláme, co můžeme. A zajistíme tím pro naši domácnost, že když se nám v bytě něco rozbije, přijde zase někdo jiný, kdo nám to opraví. A nebo pro nás někdo připraví zajímavou hru.“

„To je zvláštní. Já vím, že je ta společnost jejich... Ale nejsou slastboti v podstatě podřízení lidem?“

„Ty vážně musíš být z Měsíce, člověče!“ Hrába vypadal našťvaně, „jak můžeš něco takovýho říct?!“

„Když jsme se potkali, tady Mulen si myslel, že jakmile potkáš člověka, tak s ním odejdeš. Tak jsem myslel...“

„Že seš něco víc? No to si děláš srandu! Mulen si to myslel proto, že dost lidí preferuje lidské partnery, protože se potřebujou množit.“

„My dva bychom se těžko mohli množit, ne?“ zasmál se Lerm, aby trochu odlehčil situaci.

„Ale to víš, že mohli, i když teda o nic přirozenější cestou, než slastboti. Ale já nevidím důvod, proč by se měl někdo množit. Lidí je hromada, teda aspoň na Měsíci. Já chci žít hezkej život, a ten zahrnuje tady Mulena.“

„No jo, promiň, já fakt nechtěl nikoho urazit. Jen tomu všemu ještě moc nerozumím.“

„By mě vážně zajímalo,“ zamyslel se Mulen, „co se ti stalo. Nic si nepamatuješ, ale máš příšerně tradiční představy o světě, co nemá ani většina těch z Měsíce. A přitom vůbec nevíš, kde se vzaly. Někdo si musel s tvou hlavou fakt hodně pohrát. Vážně bych řekl, že by ses měl stavit v nahrávacím středisku.“

„Ne, to je blbost,“ odpověděl Hrába.

„Proč?“ podíval se na něj překvapeně Mulen, „to už je podruhé, co to říkáš. Proč by tam neměl jít? Vždyť tam umí kouzla s pamětí, jako nikdo jiný.“

„Věř mi, je lepší, když se mu vyhne.“

„Já ti samozřejmě věřím. Ale miláčku, odkdy máme mezi sebou tajnosti?“

„To není tajemství. Já jen myslím, že to není dobrý nápad.“

„Hrábo, podívej se na mě a řekni mi to do očí. Už tě znám dost dobře na to, abych věděl, že víš něco, co nechceš říct.“

„Co je nahrávací centrum?“ zeptal se Lerm, nejen ze zvědavosti, ale také proto, aby přerušil začínající partnerskou krizi svých hostitelů.

„Upravují tam paměť,“ odpověděl Hrába, který byl zjevně rád za přerušování nepříjemné situace, „už od doby, co se začali dělat první slastboti. On ten lidský mozek není zas až tak odlišný.“

„Hrába tam už jednou byl. Že jo, láska?“ navázal Mulen, který se nechtěl nechat připravit o vysvětlení, proč se jeho přítel chová tak tajemně.

„Jo, myslím, že jo,“ odpověděl Hrába, „teda, aspoň jsem to měl v plánu. Chtěl jsem si nechat vymazat nějaký trauma.“

„Jaký?“ zeptal se Lerm.

„No to nevím,“ Hrába se usmál, „což znamená, že se jim to nejspíš povedlo. I se vzpomínkou na tu návštěvu. Vůbec nevím, co se tam dělo.“

Jejich rozhovor přerušil výbuch z ulice. Pak další dva. Následovala střelba, křik a další výbuchy. Hrába a Mulen padli jako na povel k zemi. Lerm se tentokrát nemusel vyptávat a napodobil je. Střelba a křik pokračovaly.

„Co se děje?“ zeptal se vyděšeně Lerm.

„To bylo sakra blízko!“ řekl místo odpovědi Hrába, „musej bejt tady v ulici!“

„Kdo?“ zkusil Lerm, ale tentokrát jeho hostitelé neměli nejmenší chuť odpovídat. Hrába se doplazil k oknu a pomalu vykukl přes parapet.

„Vidíš něco?“ zeptal se ho Mulen.

„Vypadá to na lidi,“ odpověděl Hrába, který měl teď aspoň omezený výhled na situaci na ulici, „střílej, koho potkaj. Maj senzory biohmoty, ale takhle rychle jim to nemůže určovat. Jdou sem!“

Na chodbě domu se ozvalo dupání.

„Mulene, do koupelny, rychle!“

„Ne! Já chci zůstat s tebou!“

„Neblni! Nás dva nezabijou, jsme lidi.“

„To nevíš.“

„Ale máme šanci. Tebe zabijou na potkání! Prosím, Mulene, nechci o tebe přijít.“

Mulen se velmi neochotně otočil a po čtyřech se šoural do koupelny.

„Sakra, Mulene, rychle!“

Ozvala se rána na dveře. To Mulena donutilo zrychlit. Právě byl na prahu koupelny, když dveře vybuchly. Prach a kouř na chvíli naplnily místnost a všechny oslepily. Následně se ale mezi troskami dveří protáhli dva muži se zbraněmi v rukou.

„My jsme lidi!“ zakřičel okamžitě Hrába.

Oba muži se zastavili a namířili na ně hlavně.

„Projed' je!“ řekl menší muž většímu. Ten chytil zbraň jen do jedné ruky a druhou vytáhl jakýsi přístroj.

Prach se mezitím usadil a Lerm teď viděl oba vetřelce. Nutno říci, že oproti krásným sexbotům působili lidé jako oškliví skřeti. Větší muž, který je teď skenoval přístrojem, vypadal jako gorila, která to přehnala s posilováním bicepsů. Jeho ruce byly neúměrně mohutné a výrazně tak kontrastovaly s malou hlavou. Druhý muž byl malý a hubený, s roztěkanýma očima a spoustou vrásek.

„Jo, sou to lidi,“ ohodnotil výsledek skenování gorilák a schoval přístroj. Pak se otočil k oběma potencionálním obětem, „děsná škoda pro vás, že máme dovolený střílet kolaboranty!“ Hlaveň pušky zamířila přímo na Lermovu hlavu. „Ať tě to ani nenapadne!“ rozkázal mu menší muž, „dokud jsem tady já, lidi se zabíjet nebudou!“

„A proč tady teda nasazujem svoje životy, co?! Abychom postříleli par boťáků, co se za chvílku stejně vrátěj v jiným těle? Jestli nás maj brát vážně, musíme střílet i kolaboranty!“

„A jak víš, že jsou to kolaboranti, co?“

„Žijou mezi boťákama, to mi jako vysvětlení stačí!“

„My nejsme žádný kolaboranti!“ ozval se Hrába.

„Jo? Tak jak to, že nemáte zbraně a nestřílíte boty, co?“

„Protože nám je ještě nikdo nedal!“

Lerm si byl zcela jistý, že Hrába naprosto nesouhlasil s filosofií lidských teroristů, a že by v životě neublížil jedinému slastbotovi, ale jisté rčení říká, že opici s kulometem se říká „Pane“. A teď na jejich „Pane“ záviselo přežití.

„Já jim nevěřím ani slovo,“ otočil se gorilák na svého nadřízeného, „žijou tady, já je zastřelím!“

„Ne!“ zakázal mu vrásčitý muž.

Gorilák zvedl oči v sloup a sklonil zbraň: „A proč jako?“

„Ty bys strašně rád, že jo? Je to tvůj sen? Zastřelit člověka?“

„Co? Ne, jenom kolaboranta.“

„Jasně. Už tě nebaví zabíjet boty, protože nepřestanou existovat. Ale fascinuje tě, jak někoho zabiješ úplně, co? Jak zavře oči naposled a ty budeš vědět, žes ho vymazal!“

„A co když jo, no?! Nevzali mě k vám proto, že jsem byl dobrej v obrábění kovu!“

„Jo, jenže taky nepotřebujem psychopatický magory! Ti říkám, vyčistíme barák a pak tydle odvedem s sebou k šéfovi!“

„To máš teda smůlu!“

„To máš ty smůlu! Čistě náhodou jsem tady nadřízenej!“

Vtom jejich hádku přerušil jiný terosrista, který strčil hlavu do dveří: „Kurva, chlapi, masáci jsou už na cestě!“

„Cože?! Tak rychle?“ vytřeštil oči vrásčitý muž, „do prdele, jak je to možný?!“

„Někdo jim musel dát echo. Tak zastřelte ty dva a padáme!“ a odběhl.

Gorilák znovu zvedl zbraň.

„Ne!“ menší muž jej opět zarazil.

„To máš teda smůlu!“ zařval gorilák, „todle byl tvůj šéf!“

„Paragraf 3,“ kontroval vrásčitý, „voják může neuposlechnout rozkaz nadřízeného, pokud byl ten vydán v situaci, kdy nadřízený neměl k dispozici dostatek informací. A teď padej, než nás rozsekaj!“

„Zkurvený paragrafy!“ zařval gorilák, sjel pohledem obě oběti a vyběhl ven.

Hrába se svezl po stěně k zemi, kde seděl a zíral. Lerm si hned vzápětí uvědomil, že také nedokáže stát. Smrtný stres se uvolnil a přišla malátnost, jako by měl omdlít. Byl by tu sladce seděl a odpočíval věčně, jenže ještě nebyl konec.

Teroristé ani nemohli doběhnout na konec ulice, když se znovu ozvala střelba a výbuchy. Hrába zůstal nehnutě sedět, ale Lerm teď potřeboval mít přehled o situaci. Představa, že se gorilák vrátí do domu, jej děsila jako noční můra dítě v nemocnici. Zvedl se proto vedle okna na nohy a z boku do něj nahlédl.

Na ulici probíhal boj mezi teroristy, schovanými za troskami na ulici, a obrněnými postavami, které se k nim rychle blížily. Kulky pušek se od jejich pancéřování odrážely, ale teroristé měli i zbraně těžšího kalibru, a ty byly schopny zbroj prorazit. Každý mrtvý terorista byl vykoupen třemi mrtvými obrněnci, ale vzhledem k mohutné přesile měli jasně navrch. Teď za jednu z barikád dopadl granát a rozmetal na kousky mohutného teroristu. Lerm doufal, že to byl gorilák.

„Jdou proti nim nějakí obrněnci,“ komentoval Lerm situaci Hrábovi a Mulenovi, který mezitím opustil koupelnu a připojil se k nim.

„Jo, to jsou pořádkové síly,“ odpověděl Hrába, který se nevzdával své role učitele, „jestli se sem dostaly tak rychle, tak teroristi nemaj šanci. Jestli se jedinému podaří dostat ke stíhačce a odletět, tak vsadím svoje boty...“ ztěžka se zasmál, „ne, nemyslím tebe, Mulene, myslím boty, co nosím na nohou.“

„Vždyť já vím,“ odpověděl Mullen, který nevypadal ani trochu pobaveně.

Po půl hodiny boje pořádkové síly dorazily až k barikádám, kde doslova rozsekaly na kusy zbývající teroristy.

„Je po nich,“ zhodnotil Lerm, „teď choděj od domu k domu.“

„Kontrolují domy?“ zeptal se Mullen.

„No jo.“

„Nesmí tě tu vidět!“

„Proč?“

„Protože mají registr obyvatelstva. Když tu uvidí člověka navíc, bude problém.“

„Ale nikdo kolem nevypadal, že by s tím měl problém. Vždyť jsi sám říkal, že se můžu časem poohlídnout po vlastní...“

„Tohle je válečná situace, chápeš?!“ přerušil ho Mullen, „co si myslíš, že udělají, když tě hned po útoku najdou v jednom z domů navíc?“

„Mullen má pravdu,“ podpořil svého přítele Hrába, „vlez do koupelny a buď zticha.“

„Ale, co by mi mohli udělat, dyť jsou to pořádkáři, ne? Přece mě jen tak nezabijou?“

„To ne, ale mohli by tě odvést někam...“ Hrába zřejmě sám nevěděl, kam, „to je jedno, chceme ti pomoci.“

„Ale vždyť...“

„Kurva Lerne, nevidíš, co se tu děje?! Zalez do té koupelny a drž hubu!“

Až teď, když na něj Hrába začal křičet, si Lerm konečně uvědomil, že se chová jako idiot. Ani nevěděl, proč vlastně tak protestoval, nejspíš to bylo způsobeno šokem, který prožil. Toužil postavit se tváří v tvář osudu a čelit všem nástrahám s odvahou... ano, byl to totální nesmysl. Ti dva mu chtěli zachránit život. Přikývl a rozběhl se do koupelny.

Krčil se pod umyvadlem a poslouchal zvuky, přicházející ze vstupní místnosti. Těžké kroky, které teď duněly celým domem, došly až ke dveřím.

„Dobrý den,“ ozval se Hrábov hlas, „děkujeme, že jste nás zachránili.“